

Styrmanden, erklærede Rederen, skulde aldrig nogen Sinde faa Ansættelse i noget af de Skibe, han havde med at gøre. Det samme er Styrmanden udsat for fra de to Rederrepræsentanter, som sad i Søren og tydeligt gav til Kende, at de misbilligede det Vidnesbyrd, Styrmanden afgav.

Jeg skal saa endelig anføre endnu et Eksempel, det er Citat af et Brev fra en Søfyrbøder, som fra Sverige skriver til sin Broder her i Landet i Anledning af, at en Mand er gaaet i Land, og at Kaptajnen har forlangt denne Mand tiltalt og straffet. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse, hvad han skriver: „Hvad den Mand angaar, som gik i Land i København, er han paa den rigtige Side. Vi er alle om Bord Vidne om, at han har sagt sin Maaned op i Sverige, men som antagelig er en Forglemmelse af Skipperen. Naar der kunde komme en Messedreng om Bord Kl. 3 om Morgen, kunde der vel ogsaa komme en Kullemp, men Fejlen ligger selvfølgelig hos Skipperen. Han er ikke nogen af de gode. Skibet kan godt ligge og vente paa ham et helt Døgn i Sverige, medens han er i Dameselskab, som en Følge deraf har han glemt at telegrafere efter en Kullemp. Der rømte en Dreng i Sundsvall, som Officererne beskyldte for at have stjålet nogle Penge og andre Sager, og ham gennembankede de, saa han blev ked af det og gik i Land. Det er de mest fordrukne Officerer, som er her om Bord. 1ste Mester er dødrukkan hver Dag baade i Søen og ved Land“.

Af disse Eksempler ser man, hvorledes Forholdet ofte er om Bord paa de Skibe, vi sender vore Sømand ud med, og der kunde være god Anledning til at skaffe mere betryggende Arbejdsvilkår for den arbejdende Sømandsstand og god Grund til at skabe faste Regler for, hvorledes Mandskabet kan føre Klagemaal over Officerer, som optræder saaledes, at det er ubehageligt for ikke at sige umuligt at arbejde sammen med dem. Hvis Mandskabet rømmer, fordi der er saadanne Officerer, at det ikke kan udholde at være om Bord, ikke kan finde sig i den nedværdigende Stilling, der bydes dem af saadanne overordnede, saa sker der ikke Officererne noget, men saa bliver de rømte Sømand dømt efter Loven, hidtil til Fængselsstraf, efter det foreliggende Lovforslag dog kun til Fængselsstraf under ganske særlig skærpende Omstændigheder.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg tillade mig at udtale mig om en Del af de i Lovforslaget indeholdte Paragraffer, som jeg finder kunde være affattet

paa en Maade, der var mere i Favør af Mandskabet og ikke i saa høj Grad i Favør af Skibsrederne eller Skibsførerne. I § 15, der handler om, naar en Sømand kan forlade sit Skib uden Hensyn til, hvor det befinder sig, hedder det, at naar han „har været i Tjenesten om Bord i halvandet Aar“, kan han „forlange Afsked“ i enhver Havn, Skibet anløber for at losse eller laste“. I det Forslag, som den Kommission, Ministeriet har nedsat, har udarbejdet, er Tidsrummet sat til et Aar i maskindrevne Skibe og halvandet Aar i Sejlskibe. Jeg vil dog mene, at man nok maatte kunne bruge Kommissionens Forslag paa dette Punkt, dog saaledes, at det blev et Aar baade i maskindrevne Skibe og i Sejlskibe.

I § 21 bestemmes det, at Skibsføreren har Ret til at tilbageholde en Trediedel af Sømandens Hyre til Fratrædelsen; dog maa dette Beløb „ikke til nogen Tid overstige en halv Maanedes Hyre, hvis Skibet anvendes i europæisk Fart, og i anden Fart to Maaneders Hyre“. Denne sidste Bestemmelse om, at der, naar Skibet gaar i anden Fart, kan tilbageholdes to Maaneders Hyre, findes ikke i det Kommissionsforslag, der foreligger som Bilag til Lovforslaget. Det er ogsaa en ganske urimelig Tanke, at en Skibsfører skal kunne tilbageholde 400 Kr. af en Sømands eller Søfyrbøders fortjente Løn, naar et Skib er ude paa Rejse i seks Maaneder; det er et ganske urimeligt Beløb at tilbageholde, et Beløb, som Sømanden som oftest selv kunde have haardt Brug for. Det er i det hele meningsløst, at der skal kunne tilbageholdes $\frac{1}{3}$ af seks Maaneders Løn, saaledes som Lovforslaget giver Adgang til. Forholdet er det, at naar der er Træk paa Sømandens Løn, saaledes at der udbetales et vist Beløb, $\frac{2}{3}$ af Lønnen, til hans hjemmenværende Slægt, vil der, naar det Fradrag, som § 21 hjemler Adgang til, foretages, ikke være noget som helst tilovers for Sømanden selv til de Smaaforødenheder, han ligesom andre Mennesker ganske selvfølgelig har, eller til at anskaffe de Ting, han ønsker at forsyne sig med.

I § 23 bestemmes det, at „dersom Mandskabet formindskes under Rejsen, skal besparet Hyre for den Tid, Skibet er i Søen, fordeles mellem de tilbageblivende i Forhold til enhvers forøgede Arbejde, for saa vidt de ikke har faaet Godtgørelse for dette ved Overtidsbetaling“. Nu er det ret ofte saaledes, at naar et Skib sejler ud med fuldt Mandskab og saa en eller flere rømmer undervejs, er det umuligt for Skibsføreren at erstatte det saaledes rømte Mandskab, ofte maa han erstatte det med et Mandskab